

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu seitsemäs jaosto)

23 päivänä marraskuuta 2022*

Kumoamis- ja vahingonkorvauskanne – Kilpailu – Kartellit tai muut yhteistoimintajärjestelyt – Jänneteräksen eurooppalaiset markkinat – Päätös, jossa todetaan SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan rikkominen – Lykkääminen sillä edellytyksellä, että annetaan pankkitakaus – Väliaikainen maksaminen erissä – Tuomio, jolla kumotaan osittain päätös ja vahvistetaan sakko, joka on samansuuruinen kuin alun perin määrätty sakko – Väliaikaisesti suoritettujen maksujen lukeminen sakon suoritukseksi – Viivästyskorot – SEUT 266 artiklan ensimmäinen kohta – Perusteettoman edun saaminen – Sellaisen oikeussäännön, jolla annetaan yksityisille oikeuksia, riittävän ilmeinen rikkominen – Perusteettomien maksujen palautus – Oikeudellisen perustan puuttuminen – Lainvastaisuus

Asiassa T-275/20,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, kotipaikka Hamm (Saksa),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, kotipaikka Hamm, ja

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, kotipaikka Iserlohn (Saksa),

edustajinaan asianajajat O. Duys ja N. Tkatchenko,

kantajina,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään P. Rossi ja L. Mantl,

vastaajana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu seitsemäs jaosto),

toimien päätösneuvotteluissa kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. da Silva Passos sekä tuomarit V. Valančius, I. Reine, L. Truchot ja M. Sampaio Pucurull (esittelevä tuomari),

kirjaaja: E. Coulon,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn, erityisesti

– unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 11.5.2020 toimitetun kannekirjelmän,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

- komission unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 130 artiklan nojalla unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 13.8.2020 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla esittämän tutkittavaksi ottamisen edellytysten ja toimivallan puuttumista koskevan oikeudenkäyntiväitteen,
- 1.2.2021 annetun määräyksen oikeudenkäyntiväitteen lykkäämisestä ratkaistavaksi pääasian yhteydessä,

ottaen huomioon, etteivät asianosaiset ole kolmen viikon kuluessa kirjallisen käsittelyn päättymisen ilmoittamisesta pyytäneet järjestämään suullista käsittelyä, ja päätettyään unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 106 artiklan 3 kohdan nojalla ratkaista asian ilman suullista käsittelyä,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Kantajat Westfälische Drahtindustrie GmbH (jäljempänä WDI), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (jäljempänä WDV) ja Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (jäljempänä Pampus) vaativat kanteessaan ensisijaisesti, että unionin yleinen tuomioistuin ensinnäkin kumoaa SEUT 263 artiklan nojalla 2.3.2020 päivätyn Euroopan komission kirjeen, jolla komissio kehotti niitä maksamaan 12 236 931,69 euron suuruisen summan, joka komission mukaan vastaa niille 30.9.2010 määrätyn sakon jäljellä olevaa määrää, toiseksi toteaa, että sakko on maksettu 17.10.2019 kokonaisuudessaan 18 149 636,24 euron suuruisen summan maksamisella, ja kolmanneksi velvoittaa komission maksamaan WDI:lle perusteettoman edun saamisen vuoksi 1 633 085,17 euroa korkoineen kyseisestä päivästä lukien. Kantajat vaativat toissijaisesti SEUT 268 artiklan perusteella, että komissio veloitetaan maksamaan niille komission WDI:ltä vaatima 12 236 931,69 euron suuruinen summa sekä kyseisen toimielimen liikaa saama 1 633 085,17 euron suuruinen summa, johon lisätään 17.10.2019 alkaen korko maksettavan määrän täysimääräiseen palauttamiseen asti.

I Asian tausta

- 2 Kantajat ovat jänneteräksen toimittajia.
- 3 SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan soveltamismenettelystä 30.6.2010 annetulla päätöksellä K(2010) 4387 lopullinen (asia COMP/38.344 – Jänneteräs) (jäljempänä jänneteräspäätös) komissio määräsi useille yrityksille, myös kantajille, seuraamuksia niiden osallistumisesta kartelliin jänneteräksen markkinoilla. Komissio määräsi WDI:lle 56 050 000 euron sakon. WDV:n ja Pampusin katsottiin olevan sakosta yhteisvastuussa, WDV 45 600 000 euron ja Pampus 15 485 000 euron osalta.
- 4 Tämä seuraamus määrättiin jänneteräspäätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohdassa.

- 5 Kantajat olivat hallinnollisen menettelyn aikana pyytäneet sakon alentamista maksukyvyn puuttumisen vuoksi asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti määrättävien sakkojen laskennasta annettujen suuntaviivojen (EUVL 2006, C 210, s. 2; jäljempänä vuoden 2006 suuntaviivat) 35 kohdan perusteella. Kyseisessä kohdassa todetaan seuraavaa:
- ”Poikkeustilanteissa komissio voi pyynnöstä ottaa huomioon yrityksen maksukyvyttömyyden erityisissä sosiaalisissa ja taloudellisissa olosuhteissa. Komissio ei alenna sakkoa tämän seikan perusteella pelkästään epäedullisen tai tappiollisen taloudellisen tilanteen vuoksi. Alennus voidaan myöntää vain sillä perusteella, että esitetään objektiiviset todisteet siitä, että sakon määrääminen näissä suuntaviivoissa vahvistetuin edellytyksin vaarantaisi väistämättä kyseisen yrityksen elinkelpoisuuden ja muuttaisi sen omaisuuserät täysin arvottomiksi.”
- 6 Komissio ei hyväksynyt jänneteräspäätöksessä kantajien pyyntöä sakon poikkeuksellisesta alentamisesta maksukyvyn puuttumisen vuoksi.
- 7 Kantajat nostivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 14.9.2010 rekisteröidyllä kannekirjelmällä kanteen, jossa vaaditaan jänneteräspäätöksen kumoamista ja muuttamista. Asia kirjattiin numerolla T-393/10.
- 8 Komissio muutti 30.9.2010 antamallaan päätöksellä K(2010) 6676 lopullinen (jäljempänä 30.9.2010 annettu päätös) jänneteräspäätöstä, erityisesti sen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohdasta, alentaakseen tietyille yrityksille määrättyjen sakkojen määrää (jäljempänä yhdessä riidanalainen päätös). WDI:lle määrätyn sakon määräksi vahvistettiin näin ollen 46 550 000 euroa. WDV:n ja Pampusin katsottiin olevan sakosta yhteisvastuussa, WDV 38 855 000 euron ja Pampus 15 485 000 euron osalta.
- 9 Syyskuun 30. päivänä 2010 annetussa päätöksessä säädettiin, että jänneteräspäätöksen 2 artiklan toisesta alakohdasta poiketen riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohdassa määrättyt sakot oli maksettava kolmen kuukauden kuluessa 30.9.2010 annetun päätöksen tiedoksiantopäivästä ja että tämän määräajan jälkeen peritään automaattisesti korkoa, jota Euroopan keskuspankki (EKP) soveltaa perusrahoitusoperaatioissaan 30.9.2010 annetun päätöksen antamiskuukauden ensimmäisenä päivänä, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä. Siinä säädettiin lisäksi, että jos yritys, jolle on määrätty seuraamus, nostaa kanteen, se voi maksaa sakon asetetussa määräajassa joko asettamalla pankkitakauksen tai maksamalla sakon väliaikaisesti Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 soveltamissäännöistä 23.12.2002 annetun komission asetuksen (EY, Euratom) N:o 2342/2002 (EYVL 2002, L 357, s. 1) 85 a artiklan 1 kohdan mukaisesti.
- 10 Kantajat jättivät 3.12.2010 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon asiassa T-393/10 välitoimihakemuksen, jossa ne vaativat lähinnä riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä pääasiassa annettavan tuomion julistamiseen saakka.
- 11 Komission kilpailun pääosaston pääjohtaja hylkäsi 14.2.2011 päivätyllä kirjeellä kantajien uuden hakemuksen, joka koski sakon alentamista niiden maksukyvyn vuoksi (jäljempänä 14.2.2011 päiväty kirje).
- 12 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti hyväksyi 13.4.2011 antamallaan määräyksellä Westfälische Drahtindustrie ym. v. komissio (T-393/10 R, EU:T:2011:178; jäljempänä välitoimimääräys) osittain kantajien välitoimihakemuksen ja määräsi, että kantajien velvollisuutta

asettaa komission hyväksi pankkitakaus sakkojen välittömän perimisen välttämiseksi lykätään, jos ne maksavat kyseiselle toimielimelle väliaikaisesti yhtäältä 2 000 000 euroa ennen 30.6.2011 ja toisaalta 300 000 euron kuukausieriä kunkin kuukauden 15. päivänä 15.7.2011 lukien toistaiseksi, mutta enintään siihen saakka, kunnes pääasiassa annetaan tuomio.

- 13 Unionin yleinen tuomioistuin totesi 15.7.2015 antamassaan tuomiossa Westfälische Drahtindustrie ym. v. komissio (T-393/10, EU:T:2015:515; jäljempänä 15.7.2015 annettu tuomio), ettei komissio ollut tehnyt virhettä todetessaan riidanalaisessa päätöksessä, että kantajat olivat rikkoneet SEUT 101 artiklaa.
- 14 Unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin kumosi riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä määrättiin kantajille sakko sekä 14.2.2011 päivätyn kirjeen sillä perusteella, että komissio oli tehnyt virheitä arvioidessaan kantajien maksukykyä.
- 15 Unionin yleinen tuomioistuin velvoitti täyttä harkintavaltaansa käyttämällä kantajat maksamaan sakon, joka oli samansuuruinen kuin niille riidanalaisessa päätöksessä määrätty sakko, mikä käy ilmi 15.7.2015 annetun tuomion tuomiolauselmasta.
- 16 Kyseisessä tuomiolauselmassa todetaan seuraavaa:
 - ”1) Lausunnon antaminen tästä kanteesta raukeaa siltä osin kuin kyse on [WDI:lle] ja [WDV:lle] 30.9.2010 annetussa – – päätöksessä – – myönnetystä sakon alennuksesta.
 - 2) [Riidanalaisen] päätöksen 2 artiklan [ensimmäisen kohdan] 8 [ala]kohta kumotaan.
 - 3) – – 14.2.2011 päivätty kirje kumotaan.
 - 4) [WDI], [WDV] ja Pampus – – velvoitetaan maksamaan yhteisvastuullisesti 15 485 000 euron suuruinen sakko.
 - 5) [WDI] ja [WDV] velvoitetaan maksamaan yhteisvastuullisesti 23 370 000 euron suuruinen sakko.
 - 6) [WDI] velvoitetaan maksamaan 7 695 000 euron suuruinen sakko.
 - 7) Kanne hylätään muilta osin.
 - 8) [WDI], [WDV] ja Pampus – – vastaavat puolesta omia oikeudenkäyntikulujaan, välitoimimenettelystä aiheutuneet kulut mukaan lukien. Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan puolet [WDI:n], [WDV:n] ja Pampus[in] – – oikeudenkäyntikuluista, välitoimimenettelystä aiheutuneet kulut mukaan lukien.”
- 17 WDI oli välitoimimääräyksen mukaisesti maksanut komissiolle väliaikaisesti yhteensä 16 400 000 euroa 29.6.2011 ja 16.6.2015 välisenä aikana.
- 18 Kantajien asianajajat ottivat 15.7.2015 annetun tuomion julistamisen jälkeen yhteyttä komission budjettipääosastoon päästäkseen sovintoratkaisuun kyseisen tuomion tuomiolauselman 4–6 kohdassa vahvistettujen sakkojen maksuaikataulusta. Tässä yhteydessä ilmeni erimielisyyttä siitä, mistä päivästä alkaen näille sakoille oli maksettava korkoa. Kantajat nimittäin katsoivat, että

korkoa alkoi kertyä 15.7.2015 annetun tuomion julistamisesta alkaen, kun taas budjettiosaston mukaan korkoa oli maksettava riidanalaisen päätöksen 2 artiklan toisesta ja kolmannelta kohdasta ilmenevästä päivästä alkaen eli kantajien osalta kolmen kuukauden kuluttua 30.9.2010 annetun päätöksen tiedoksi antamisesta. Tämä kanta käy ilmi myös 12.8.2015 lähetetystä budjettipääosaston sähköpostiviestistä, jolla vastattiin kantajien edustajan 5.8.2015 lähettämään sähköpostiviestiin, ja se toistettiin komission ja WDI:n välillä 4.9.2015 pidetyssä kokouksessa.

- 19 WDI ehdotti 17.11.2015 komissiolle sakon maksusuunnitelmaa, jonka mukaan sakko maksettaisiin 300 000 euron kuukausierissä 15.12.2029 asti siten, että 4,5 prosentin korkokannan mukaan laskettavaa viivästyskorkoa oli alkanut kertyä 15.1.2011 lähtien.
- 20 Komissio toimitti 27.11.2015 WDI:lle suunnitelman sakon maksamisesta erissä 15.3.2030 asti. Tämäkin suunnitelma perustui 300 000 euron kuukausieriin, ja siinä oletettiin, että saatava oli erääntynyt 4.1.2011 ja että siihen oli lisättävä 4,5 prosentin viivästyskorko.
- 21 Kantajat valittivat 15.7.2015 annetusta tuomiosta ja riitauttivat erityisesti sen, että unionin yleinen tuomioistuin otti täyttä harkintavaltaansa käyttäessään huomioon niillä vuonna 2015 eikä vuonna 2010 olleen maksukyvyin. Kyseinen valitus hylättiin 7.7.2016 annetulla määräyksellä Westfälische Drahtindustrie ja Pampus Industriebeteiligungen v. komissio (C-523/15 P, EU:C:2016:541).
- 22 Kantajat pyysivät valituksen hylkäämisen jälkeen unionin yleistä tuomioistuinta tulkitsemaan 15.7.2015 annettua tuomiota siten, että tuomiossa määrätylle sakolle oli maksettava korkoa tuomion julistamisesta alkaen. Ne vaativat toissijaisesti, että unionin yleinen tuomioistuin oikaisee tai täydentää kyseistä tuomiota täsmentämällä, mistä päivästä korkoa alkoi kertyä.
- 23 Unionin yleinen tuomioistuin totesi 17.5.2018 antamassaan määräyksessä Westfälische Drahtindustrie ym. v. komissio (T-393/10 INTP, ei julkaistu, EU:T:2018:293), että nämä vaatimukset on jätettävä tutkimatta. Se muistutti, että jotta tulkintapyyntö voidaan ottaa tutkittavaksi, sen on koskettava tulkittavana olevassa tuomiossa ratkaistua seikkaa. Unionin yleinen tuomioistuin totesi, ettei 15.7.2015 annetussa tuomiossa ollut käsitelty kysymystä siitä, mistä alkaen viivästyskorkoja on maksettava, jos kantajille määrättyjen sakkojen maksamista lykätään. Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan kantajien pyynnöllä pyrittiin saamaan lausunto 15.7.2015 annetun tuomion seurauksista, mikä ei kuulu unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan nojalla esitettävän tulkintapyyntöön piiriin. Kahta muuta vaatimusta pidettiin liian myöhään esitettyinä.
- 24 WDI ilmoitti komissiolle 16.10.2019 yhtäältä, että se oli jo maksanut 31 700 000 euroa, ja toisaalta, että se aikoi maksaa vielä jäljellä olevan sakon pääoman ja korkojen osalta määrän, jonka se arvioi olevan 18 149 636,24 euroa. WDI otti tässä laskennassa huomioon korot, jotka olivat kertyneet 15.10.2015 alkaen eli kolmen kuukauden ajan 15.7.2015 annetun tuomion julistamisesta, ja sovelsi 3,48 prosentin korkokantaa.
- 25 WDI maksoi 17.10.2019 komission pankkitilille 18 149 636,24 euroa, jolloin sakkoa oli maksettu 29.6.2011 alkaen yhteensä 49 849 636,24 euroa.
- 26 Komissio ilmoitti 2.3.2020 päivätyllä kirjeellä (jäljempänä riidanalainen toimi) olevansa eri mieltä WDI:n 16.10.2019 päivätyssä kirjeessään ilmaisemasta kannasta. Komissio totesi, että 14.7.1995 annetussa tuomiossa CB v. komissio (T-275/94, EU:T:1995:141) vahvistettujen kriteerien mukaisesti korot eivät olleet alkaneet kulua 15.7.2015 annetusta tuomiosta vaan riidanalaisessa

päätöksessä säädetystä päivästä eli 4.1.2011 alkaen 4,5 prosentin korkokannan mukaan. Tämän vuoksi komissio vaati WDI:tä maksamaan sille maksamatta olevaa saldoa vastaavan 12 236 931,69 euron suuruisen summan arvopäivällä 31.3.2020.

II Asianosaisten vaatimukset

- 27 Kantajat vaativat kannekirjelmässään, että unionin yleinen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaisen toimen
 - toteaa tämän vuoksi, että komission on luettava ne maksut, jotka WDI on suorittanut komissiolle 29.6.2011 ja 16.6.2015 välisenä aikana (16 400 000 euroa) sekä tälle rahamäärälle kyseisenä ajanjaksona kertynyt korko (1 420 610 euroa) eli siis yhteensä 17 820 610 euroa 15.7.2015 alkavien vaikutuksien sen sakon suorituksiksi, jonka unionin yleinen tuomioistuin määräsi täyttä harkintavaltaa käyttämällä 15.7.2015 antamallaan tuomiolla, ja että tämä sakko on siten jo tullut kokonaisuudessaan maksetuksi 17.10.2019 tapahtuneella WDI:n 18 149 636,24 euron suorituksella
 - velvoittaa komission maksamaan WDI:lle 1 633 085,17 euroa korkoineen, jotka lasketaan 17.10.2019 alkaen maksettavan määrän täysimääräiseen maksamiseen asti
 - toissijaisesti siinä tapauksessa, ettei unionin yleinen tuomioistuin hyväksy kolmea ensimmäistä vaatimusta, velvoittaa Euroopan unionin, jota edustaa komissio, suorittamaan niille vahingonkorvausta riidanalaisessa toimessa vaaditun määrän eli 12 236 931,69 euroa sekä maksamaan WDI:lle 1 633 085,17 euron suuruisen summan, johon lisätään 17.10.2019 alkaen korko maksettavan määrän täysimääräiseen palauttamiseen asti
 - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 28 Tutkittavaksi ottamisen edellytysten ja toimivallan puuttumista koskevaan oikeudenkäyntiväitteeseen liittyvissä huomautuksissaan kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin
- hyväksyy kannekirjelmässä esitetyt vaatimukset unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 123 artiklassa tarkoitetulla yksipuolisella tuomiolla
 - toissijaisesti hylkää tutkittavaksi ottamisen edellytysten ja toimivallan puuttumista koskevan oikeudenkäyntiväitteen
 - vieläkin toissijaisemmin käsittelee tämän oikeudenkäyntiväitteen pääasian yhteydessä
 - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 29 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- ensisijaisesti jättää kanteen tutkimatta ja toissijaisesti hylkää sen perusteettomana
 - velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

III Oikeudellinen arviointi

A Kantajien vaatimus siitä, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy niiden vaatimukset yksipuolisella tuomiolla

- 30 Tutkittavaksi ottamisen edellytysten ja toimivallan puuttumista koskevaan oikeudenkäyntiväitteeseen liittyvissä huomautuksissaan kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy niiden vaatimukset yksipuolisella tuomiolla työjärjestyksensä 123 artiklan mukaisesti, koska komissio on esittänyt oikeudenkäyntiväitteensä määrääjän päätyttyä.
- 31 Kantajat toteavat tässä yhteydessä, että unionin yleinen tuomioistuin ilmoitti niille 26.5.2020 päivätyllä kirjeellä, että kannekirjelmä oli annettu tiedoksi komissiolle. Näin ollen tutkittavaksi ottamisen edellytysten ja toimivallan puuttumista koskevan oikeudenkäyntiväitteen esittämiseksi asetettu määräaika päättyi 5.8.2020. Kyseinen väite toimitettiin kuitenkin vasta 13.8.2020.
- 32 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 123 artiklan 1 kohdassa määrätään, että jos unionin yleinen tuomioistuin toteaa, ettei asianmukaisesti haastettu vastaaja ole vastannut kanteeseen kyseiseen työjärjestykseen sisältyvien, menettelyvaatimuksia ja määräaikaa koskevien 81 artiklan määräysten mukaisesti, tämän kuitenkin rajoittamatta Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 45 artiklan toisen kohdan määräysten soveltamista, kantaja voi vaatia, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy sen vaatimukset yksipuolisella tuomiolla.
- 33 Kyseisen työjärjestyksen 81 artiklasta ja 130 artiklan 1 kohdasta yhdessä luettuina seuraa, että vastaajan erillisellä asiakirjalla esittämä tutkittavaksi ottamisen edellytysten ja toimivallan puuttumista koskeva oikeudenkäyntiväite on esitettävä kahden kuukauden kuluessa kanteen tiedoksi antamisesta. Saman työjärjestyksen 60 artiklan mukaan tätä määräaikaa pidennetään pitkien etäisyyksien vuoksi kymmenellä päivällä.
- 34 Oikeudenkäyntiasiakirjojen jättämisestä ja tiedoksiantamisesta e-Curia-sovelluksella 11.7.2018 annetun unionin yleisen tuomioistuimen päätöksen (EUVL 2018, L 240, s. 72) 6 artiklan toisen kohdan mukaan kyseisessä päätöksessä tarkoitetuille tiedoksiantojen vastaanottajille ilmoitetaan sähköpostitse siitä, että heille on toimitettu e-Curia-järjestelmässä tiedoksianto. Kyseisen 6 artiklan kolmannessa kohdassa täsmennetään, että oikeudenkäyntiasiakirja annetaan tiedoksi sillä hetkellä, kun vastaanottaja (asianosaisen edustaja tai assistentti) pyytää saada tutustua kyseiseen asiakirjaan e-Curia-järjestelmässä. Jos tällaista pyyntöä ei esitetä, asiakirja katsotaan tiedoksi annetuksi seitsemän päivän kuluttua sitä päivää seuraavasta päivästä, jona sähköposti, jolla vastaanottajalle ilmoitetaan, että hänelle on toimitettu tiedoksianto, on lähetetty.
- 35 Koska komissio esitti käsiteltävässä asiassa tutkittavaksi ottamisen edellytysten ja toimivallan puuttumista koskevan oikeudenkäyntiväitteen asetetussa määrääjässä, unionin yleinen tuomioistuin ei pyytänyt kantajia esittämään työjärjestyksen 123 artiklan 1 kohdan mukaisesti huomautuksia mahdollisuudesta hyväksyä kantajien vaatimukset yksipuolisella tuomiolla.
- 36 Kuten e-Curia-raportista ilmenee, kirjaamo nimittäin ilmoitti 2.6.2020 lähetetyllä sähköpostiviestillä kantajille, että edellä 31 kohdassa mainittu 26.5.2020 päivätty kirje on toimitettu e-Curia-sovelluksella. Kirjaamo ilmoitti 2.6.2020 päivätyllä sähköpostiviestillä komissiolle myös siitä, että samoin 26.5.2020 päivätty kirje, jolla toimitettiin kannekirjelmä liitteineen, on toimitettu e-Curia-sovelluksella. Komissio pääsi tutustumaan näihin asiakirjoihin e-Curia-järjestelmässä 3.6.2020. Edellä 34 kohdassa mainitun oikeudenkäyntiasiakirjojen jättämisestä ja tiedoksiantamisesta e-Curia-sovelluksella 11.7.2018 annetun unionin yleisen

tuomioistuimen päätöksen 6 artiklan kolmannen kohdan mukaisesti kahden kuukauden ja kymmenen päivän määräaika, jonka kuluessa komission oli esitettävä tutkittavaksi ottamisen edellytysten ja toimivallan puuttumista koskeva oikeudenkäyntiväite, alkoi kulua 3.6.2020. Koska kyseinen väite jätettiin 13.8.2020, tätä määräaikaa noudatettiin.

- 37 Kantajien vaatimus siitä, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy niiden vaatimukset yksipuolisella tuomiolla, on siten hylättävä.

B Kanteen kohde

- 38 Kanteen kohteena ovat kumoamisvaatimus, toteamista koskeva vaatimus ja perusteettoman edun saamiseen perustuva maksuvaatimus sekä toissijaisesti vaatimus saada korvausta komission toiminnan lainvastaisuudesta aiheutuneesta vahingosta. Nämä vaatimukset on esitetty edellä 27 kohdassa mainituissa kantajien neljässä ensimmäisessä vaatimuksessa.
- 39 Nämä neljä kantajien vaatimusta perustuvat väitteeseen, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ensinnäkin kumosi 15.7.2015 antamallaan tuomiolla komission riidanalaisella päätöksellä määräämän sakon taannehtivasti. Kantajien mukaan niille syntyi kumoamisen seurauksena saatava, joka vastaa niiden välitoimimääräyksen nojalla 29.6.2011 ja 16.6.2015 välisenä aikana väliaikaisesti maksamaa määrää (16 400 000 euroa) korkoineen (1 420 610 euroa). Korot erääntyvät 12.2.2019 annetun tuomion Printeos v. komissio (T-201/17, EU:T:2019:81) mukaisesti. Kantajien mukaan unionin yleinen tuomioistuin toiseksi vahvisti uuden erillisen sakon, joka tuli voimaan 15.7.2015 annetun tuomion julistamispäivänä. Kantajat kutsuvat jälkimmäistä sakkoa ”tuomioistuimen määräämäksi sakoksi” vastakohtana vuonna 2010 määrätylle ”kumotulle sakolle”.
- 40 Kantajien ensimmäiseen vaatimukseen sisältyvä kumoamisvaatimus koskee riidanalaista toimea, jolla komissio vaati niitä maksamaan sille mielestään maksamatta olevaa saldoa vastaavan 12 236 931,69 euron suuruisen summan arvopäivällä 31.3.2020.
- 41 Kantajien toiseen kanneperusteeseen sisältyvässä toteamisvaatimuksessa unionin yleistä tuomioistuinta vaaditaan toteamaan, että komission on 15.7.2015 annetun tuomion täytäntöön panemiseksi luettava WDI:n 29.6.2011 ja 16.6.2015 välisenä aikana suorittamat maksut (16 400 000 euroa) korkoineen (1 420 610 euroa) unionin yleisen tuomioistuimen määräämän sakon suoritukseksi ja että tämä sakko on siten jo tullut kokonaisuudessaan maksetuksi 17.10.2019 tapahtuneella WDI:n 18 149 636,24 euron suorituksella.
- 42 Kantajien kolmanteen kanneperusteeseen sisältyvässä perusteettoman edun saamista koskevassa vaatimuksessa vaaditaan, että komissio palauttaa WDI:lle 1 633 085,17 euron suuruisen summan 17.10.2019 lähtien kertyneine korkoineen.
- 43 Viimeksi mainittu vaatimus johtuu laskuvirheestä, jonka kantajat väittävät tehneensä aiemmissa komissiolle esittämissään vaatimuksissa.
- 44 WDI oli nimittäin vaatinut 5.8.2015 lähettämässään sähköpostiviestissä ja 16.10.2019 päivätyssä kirjeessään komissiota lukemaan sakon suoritukseksi ainoastaan välitoimimääräyksen täytäntöön panemiseksi maksetun määrän (16 400 000 euroa) ilman kyseiselle määrälle 29.6.2011 ja 16.6.2015 välisenä aikana kertyneitä korkoja (1 420 610 euroa) ja 15.7.2015 alkaen kertyneitä korkoja. Kantajien mukaan niiden unionin yleiselle tuomioistuimelle esittämän 7.5.2020 päivätyn uuden laskel-

man perusteella ja ottaen huomioon nämä korot niiden oli 17.10.2019 maksettava ”tuomioistuimen määräämästä sakosta” enää 16 516 551,07 euroa eikä 18 149 636,24 euroa, kuten 16.10.2019 oli laskettu, joten ne olivat maksaneet komissiolle 1 633 085,17 euroa liikaa.

- 45 Kolmeen muuhun vaatimukseen nähden toissijaisesti esitetystä ja neljänteen vaatimukseen sisältyvässä vahingonkorvausvaatimuksessa vaaditaan lopuksi, että unionin yleinen tuomioistuin velvoittaa komission korvaamaan 15.7.2015 annetun tuomion täytäntöönpanon yhteydessä väitetystä aiheutuneista vahingoista komission riidanalaisessa toimessa vaatiman summan (12 236 931,69 euroa) ja kyseisen toimielimen 17.10.2019 liikaa saaman määrän korotettuna kyseisestä päivästä alkaen kertyneellä korolla (1 633 085,17 euroa). Kantajien mukaan 15.7.2015 annetun tuomion virheellinen täytäntöönpano merkitsee komissiolla SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla olevien velvollisuuksien riittävän ilmeistä laiminlyöntiä. Aiheutunut vahinko vastaa kantajien mielestä tappiota, joka johtuu kyseisen tuomion täytäntöön panemiseksi virheellisesti liikaa maksetun määrän takaisin vaatimisesta.
- 46 Tästä seuraa, että edellä 27 kohdassa mainitut toinen, kolmas ja neljäs vaatimus liittyvät toisiinsa.
- 47 Yksi toisessa vaatimuksessa mainituista toteamuksista, nimittäin komission velvollisuus lukea 15.7.2015 annetun tuomion täytäntöön panemiseksi jäljellä olevan sakon suoritukseksi paitsi WDI:n 29.6.2011 ja 16.6.2015 välisenä aikana väliaikaisesti maksamat määrät myös niille kerääntyneet korot, muodostaa näet perustan kolmanteen vaatimukseen sisältyvälle vaatimukselle, jonka mukaan 1 633 085,17 euron suuruinen summa on palautettava 17.10.2019 alkaen laskettavine korkoineen.
- 48 Kolmannesta vaatimuksesta on muistutettava, että perusteettomaan etuun perustuva kanne ei kuulu suppeasti tulkittun sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun järjestelmän soveltamisalaan; tämän vastuun syntyminen edellyttää kaikkien niiden edellytysten täyttymistä, jotka koskevat unionin moitittun toiminnan lainvastaisuutta, vahingon syntymistä ja sitä, että tämän toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys. Se erottuu kyseisen järjestelmän nojalla nostetuista kanteista siltä osin kuin siinä ei edellytetä näyttöä vastaajan lainvastaisesta toiminnasta eikä edes minkäänlaista toimintaa vaan ainoastaan näyttöä siitä, että vastaaja on saanut etua ilman pätevää laillista perustetta ja että kantaja on vastaavasti menettänyt edun (ks. tuomio 16.12.2008, Masdar (UK) v. komissio, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 49 Näistä ominaispiirteistä huolimatta oikeussubjektin mahdollisuutta nostaa perusteettomaan etuun perustuva kanne unionia vastaan ei voida kieltää pelkästään sillä perusteella, että EUT-sopimuksessa ei määrätä nimenomaisesti mahdollisuudesta nostaa tällaista kannetta. SEUT 268 artiklan ja SEUT 340 artiklan toisen kohdan tulkinta, joka sulkisi pois tämän mahdollisuuden, johtaisi tehokkaan oikeussuojan periaatteen vastaiseen tulokseen (ks. vastaavasti tuomio 9.7.2020, Tšekki v. komissio, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 82 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 50 Kuten komissio myönsi vastinekirjelmässä, käsiteltävässä asiassa voidaan katsoa, että kolmas ja neljäs vaatimus sisältävät SEUT 268 artiklaan ja SEUT 340 artiklan toiseen kohtaan perustuvia vahingonkorvausvaatimuksia. Näissä kahdessa vaatimuksessa vaaditaan vaihtoehtoisesti 1 633 085,17 euron suuruista summaa 17.10.2019 alkaen laskettavine korkoineen.
- 51 Kun otetaan huomioon edellä 46–50 kohdassa jo todetut toisen, kolmannen ja neljännen vaatimuksen väliset yhteydet ja se, että – kuten edellä 40 ja 45 kohdasta ilmenee – myös ensimmäisen vaatimuksen kohteena oleva kumoamisvaatimus ja neljännen vaatimuksen osan kohteena oleva vahingonkorvausvaatimus ovat yhteydessä toisiinsa, unionin yleinen tuomioistuin

katsoo, että hyvän oikeudenkäytön varmistamiseksi aluksi on tutkittava yhdessä edellä 27 kohdassa mainitut toinen, kolmas ja neljäs vaatimus, jotka koskevat 15.7.2015 annetusta tuomiosta tehtäviä johtopäätöksiä.

- 52 Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin tarkastelee kantajien ensimmäistä vaatimusta, joka koskee riidanalaisen toimen kumoamista.

C Kantajien toinen, kolmas ja neljäs vaatimus, jotka koskevat 15.7.2015 annetusta tuomiosta tehtäviä johtopäätöksiä

1. Tutkittavaksi ottaminen ja unionin yleisen tuomioistuimen toimivalta

- 53 Komissio väittää, että kantajien toinen, kolmas ja neljäs vaatimus on jätettävä tutkimatta ja ettei unionin yleisellä tuomioistuimella ole toimivaltaa ratkaista toista vaatimusta.
- 54 Toisen vaatimuksen yhteydessä komissio väittää, että sen lisäksi, ettei se perustu mihinkään ”oikeus- tai menettelysääntöön”, sillä pyritään työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan vastaisesti saamaan unionin yleisen tuomioistuimen vahvistustuomio, jossa komissio riidanalaisen toimen kumoamisen jälkeen veloitetaan lukemaan ennen 15.7.2015 annettua tuomiota maksetut summat korkoineen kyseisen tuomion tuomiolauselmassa mainittujen sakkojen suorituksiksi.
- 55 Tältä osin on riittävää todeta, että unionin tuomioistuinmenettelyissä ei tunneta oikeussuojakeinoa, jonka perusteella tuomioistuin voi ottaa kantaa asiaan yleisellä tai periaatteellisella toteamuksella (ks. tuomio 21.3.2012, Fulmen ja Mahmoudian v. neuvosto, T-439/10 ja T-440/10, EU:T:2012:142, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). SEUT 263 artiklaan perustuvan laillisuusvalvonnan yhteydessä unionin yleisellä tuomioistuimella ei ole myöskään toimivaltaa antaa määräyksiä unionin toimielimille, elimille ja laitoksille (ks. määräys 26.10.1995, Pevasa ja Inpesca v. komissio, C-199/94 P ja C-200/94 P, EU:C:1995:360, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. vastaavasti myös tuomio 25.9.2018, Ruotsi v. komissio, T-260/16, EU:T:2018:597, 104 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 56 Toinen vaatimus on siten hylättävä toimivallan puuttumisen vuoksi.
- 57 Kolmas ja neljäs vaatimus on komission mielestä jätettävä tutkimatta, koska niillä pyritään kyseenalaistamaan lainvoimaiseksi tullut toimi, nimittäin riidanalainen päätös. Komission mukaan kantajat haluavat kolmannella ja neljännellä vaatimuksellaan saada palautetuiksi määrät, jotka oli jo maksettava riidanalaisella päätöksellä määrätyn sakon, jonka määrä sittemmin vahvistettiin 15.7.2015 annetulla tuomiolla, perusteella.
- 58 Unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen antamassaan vastauksessa komissio ei ole väittänyt, että kolmannella ja neljännellä vaatimuksella olisi pyritty kyseenalaistamaan muita sen toteuttamia toimia, joista on tullut lainvoimaisia kanteen puuttuessa. Komission mukaan kaikista sen kantajille välittömästi 15.7.2015 annetun tuomion jälkeen lähettämistä sähköpostiviesteistä ja kirjeistä ei nimittäin voida nostaa kannetta SEUT 263 artiklan neljännen kohdan nojalla, koska ne ovat riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanotoimia.

- 59 Tästä on todettava, että kantajat eivät pyri neljännellä vaatimuksellaan kyseenalaistamaan riidanalasta päätöstä vaan saamaan korvausta vahingosta, joka on aiheutunut 15.7.2015 annetun tuomion väitetysti virheellisestä täytäntöönpanosta.
- 60 On kuitenkin todettava, että SEUT 268 artiklaan perustuva vahingonkorvauskanne voidaan nostaa, jos komissio tai sen palveluksessa olevat henkilöt ovat tehneet virheen unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun täytäntöönpanossa (ks. vastaavasti määräys 17.5.2018, Westfälische Drahtindustrie ym. v. komissio, T-393/10 INTP, ei julkaistu, EU:T:2018:293, 21 kohta).
- 61 Myöskään se, että komissio ja kantajat ovat käsiteltävässä asiassa käyneet 15.7.2015 annetun tuomion täytäntöönpanoa koskevaa aiempaa kirjeenvaihtoa, ei ole esteenä oikeudelle esittävä vahingonkorvausvaatimus SEUT 268 artiklan ja SEUT 340 artiklan toisen kohdan perusteella.
- 62 Kuten edellä 44 ja 45 kohdasta ilmenee, kantajien neljännessä vaatimuksessa esittämä korvausvaatimus on nimittäin laajempi kuin se, jonka komissio hylkäsi 12.8.2015 lähettämässään sähköpostiviestissä. Jälkimmäisessä vaatimuksessa ei otettu huomioon 16 400 000 euron määrälle 29.6.2011 ja 16.6.2015 välisenä aikana kertynyttä korkoa. Vaikka kyseisestä sähköpostiviestistä olisi komission näkemyksen vastaisesti voitu nostaa SEUT 263 artiklan neljännen kohdan mukainen kanne, kyseisen toimen kumoaminen ei olisi siis johtanut samanlaiseen lopputulokseen kuin unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetty vahingonkorvausvaatimus (ks. vastaavasti tuomio 5.9.2019, Euroopan unioni v. Guardian Europe ja Guardian Europe v. Euroopan unioni, C-447/17 P ja C-479/17 P, EU:C:2019:672, 49–64 kohta).
- 63 Kolmaskin vaatimus on luonteeltaan vahingonkorvausvaatimus (ks. edellä 49 ja 50 kohta). Sillä ei pyritä kyseenalaistamaan lainvoimaseksi tullutta komission toimea vaan väittämään, ettei kyseisen toimielimen liikaa saamalle 1 633 085,17 euron määrälle ole oikeudellista perustaa. Tämän liika-suorituksen väitetään johtuvan siitä, että WDI teki 17.10.2019 virheen, kun se ei ottanut riidanalaisen sakon jäljellä olevan saldon laskennassa huomioon 16 400 000 euron määrälle 29.6.2011 ja 16.6.2015 välisenä aikana kertynyttä korkoa.
- 64 Toinen ja kolmas vaatimus on näin ollen otettava tutkittavaksi.
- 65 Edellä esitetyn perusteella komission esittämä oikeudenkäyntiväite on perusteltu ainoastaan kantajien toisen vaatimuksen osalta.

2. Pääasia

- 66 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että hyvän oikeudenkäytön kannalta on perusteltua tutkia ensin kantajien neljäs vaatimus, joka koskee komission toiminnan lainvastaisuuteen perustuvaa vahingonkorvausvaatimusta, ennen kuin tutkitaan kolmas vaatimus, joka koskee komission saamaa perusteetonta etua.

a) Komission toiminnan lainvastaisuuteen perustuva vahingonkorvausvaatimus

- 67 Aluksi on muistutettava, että sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun syntymisen edellytyksenä on kolmen kumulatiivisen edellytyksen täytyminen eli ensinnäkin se, että rikutun oikeusnormin tarkoituksena on antaa oikeuksia yksityisille ja rikkomisen on riittävän ilmeinen, toiseksi se, että vahingon todenperäisyys on osoitettu, ja kolmanneksi se, että toimen toteuttajan velvoitteen laiminlyönnin ja vahinkoa kärsineille henkilöille aiheutuneen vahingon välillä on

välitön syy-yhteys (ks. vastaavasti tuomio 4.7.2000, Bergaderm ja Goupil v. komissio, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 39–42 kohta ja tuomio 6.9.2018, Klein v. komissio, C-346/17 P, EU:C:2018:679, 60 ja 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Silloin, kun unionin toimielimellä on huomattavan vähän tai sillä ei ole ollenkaan harkintavaltaa, jo pelkän unionin oikeuden rikkomisen voidaan katsoa olevan riittävän ilmeinen rikkominen, minkä vuoksi unionin sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu voi syntyä (ks. tuomio 20.1.2021, komissio v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 103 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 68 Kantajat väittävät, ettei komissio pannut 15.7.2015 annettua tuomiota asianmukaisesti täytäntöön, mikä merkitsee komissiolla SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla olevien velvollisuuksien riittävän ilmeistä rikkomista. Aiheutunut vahinko, jonka korvaamista ne vaativat, vastaa komission riidanalaisessa toimessa vaatimaa summaa eli 12 236 931,69:ää euroa ja kyseisen toimielimen 17.10.2019 liikaa saamaa määrää eli 1 633 085,17:ää euroa kyseisestä päivästä alkaen kertyneine korkoineen.
- 69 Kantajat esittävät komission toiminnan lainvastaisuuteen perustuvan vahingonkorvausvaatimuksensa tueksi lähinnä neljä kanneperustetta.
- 70 Ensimmäisessä kanneperusteessa, joka koskee SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan rikkomista, kantajat väittävät, että riidanalaisella päätöksellä heille määrätty sakko kumottiin taannehtivasti 15.7.2015 annetulla tuomiolla ja korvattiin ”tuomioistuimen määräämällä sakolla”, joka erääntyi maksettavaksi vasta kyseisen tuomion antamispäivänä.
- 71 Toisessa kanneperusteessa kantajat väittävät lähinnä, että 15.7.2015 annetun tuomion täytäntöönpanon ja alun perin määrätyn sakon taannehtivan kumoamisen seurauksena 29.6.2011 ja 16.6.2015 välisenä aikana välitoimimääräyksen täytäntöön panemiseksi väliaikaisesti maksetut määrät eivät olleet erääntyneet ja että WDI:llä oli oikeus saada nämä määrät takaisin tätä ajanjaksoa vastaavine korkoineen. Koska kumottu sakko oli korvattu ”tuomioistuimen määräämällä sakolla”, nämä määrät olisi pitänyt lukea tämän viimeksi mainitun sakon suoritukseksi vuonna 2015. Kantajat väittävät tämän kanneperusteen yhteydessä, että SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan lisäksi on rikottu unionin yleiseen talousarvioon sovellettavista varainhoitosäännöistä, asetusten (EU) N:o 1296/2013, (EU) N:o 1301/2013, (EU) N:o 1303/2013, (EU) N:o 1304/2013, (EU) N:o 1309/2013, (EU) N:o 1316/2013, (EU) N:o 223/2014, (EU) N:o 283/2014 ja päätöksen N:o 541/2014/EU muuttamisesta sekä asetuksen (EU, Euratom) N:o 966/2012 kumoamisesta 18.7.2018 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU, Euratom) 2018/1046 (EUVL 2018, L 193, s. 1) 98 artiklan 1 kohtaa.
- 72 Kolmannessa kanneperusteessa kantajat väittävät, että komission väittämä velvollisuus maksaa viivästyskorkoa 4.1.2011 alkaen on SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan sekä asetuksen 2018/1046 99 artiklan 4 kohdan ja 98 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan vastainen. Kantajien mukaan sakko erääntyi nimittäin maksettavaksi vasta 15.7.2015.
- 73 Neljäs kanneperuste, joka perustuu myös SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan ja asetuksen 2018/1046 99 artiklan 4 kohdan d alakohdan rikkomiseen, koskee komission vahvistamaa korkokantaa, joka vastaa 30.9.2010 tehdyssä päätöksessä määritettyä korkokantaa. Kantajien mielestä ”tuomioistuimen määräämälle sakolle” olisi pitänyt vahvistaa uusi, alhaisempi korkokanta, joka olisi laskettu EKP:n perusrahoitusoperaatioilleen elokuussa 2015 vahvistaman keskimääräisen korkokannan perusteella.

- 74 Aluksi on huomautettava, että 15.7.2015 annetusta tuomiosta voidaan tehdä kantajien toisen, kolmannen ja neljännen kanneperusteen yhteydessä esittämät päätelmät vain, jos ensimmäisessä kanneperusteessa esitetty oletus pitää paikkansa.
- 75 Kaikki kantajien väittämät lainvastaisuudet perustuvat nimittäin siihen oletukseen, ettei unionin yleinen tuomioistuin ”pysyttänyt” tai ”vahvistanut” riidanalaisessa päätöksessä määrättyä sakkoa vaan kumosi sen ja korvasi sen ”tuomioistuimen määräämällä sakolla”.
- 76 Tämä oletus ilmenee ensimmäisestä kanneperusteesta, joka koskee vaikutuksia, jotka aiheutuvat riidanalaisella päätöksellä määrätyn sakon kumoamisesta 15.7.2015 annetulla tuomiolla ja joita ei ole poistettu sillä, että unionin yleinen tuomioistuin on täyttä harkintavaltaansa käyttämällä vahvistanut samansuuruisen sakon.
- 77 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa lisäksi, että kantajat ovat toisessa ja kolmannessa kanneperusteessa esittäneet tiettyjä väitteitä ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä esitetyn oletuksen tueksi. Myös näitä väitteitä tarkastellaan jäljempänä yhdessä ensimmäisen kanneperusteen kanssa.
- 1) Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan vaikutuksia, jotka aiheutuvat riidanalaisella päätöksellä määrätyn sakon kumoamisesta 15.7.2015 annetulla tuomiolla, ei ole otettu huomioon*
- 78 Ensimmäisen kanneperusteen tueksi kantajat väittävät, että komissio laiminlöi SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisia velvoitteitaan 15.7.2015 annetun tuomion, jolla riidanalaisella päätöksellä määrätty sakko kumottiin, julistamisen jälkeen. Kantajien mukaan nämä velvoitteet johtuvat sekä kyseisen tuomion tuomiolauselmasta että sen perusteluista.
- 79 Ensinnäkin 15.7.2015 annetun tuomion tuomiolauselmasta on todettava, että kumotessaan riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohdassa määrätyn sakon unionin yleinen tuomioistuin ei rajoittanut tämän kumoamisen ajallisia vaikutuksia. Riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohta ei siis voi enää olla saatavan perusteena.
- 80 Kantajat ”velvoitettiin” 15.7.2015 annetun tuomion sanamuodon mukaan sittemmin maksamaan uusi samansuuruinen sakko kuin niille määrättiin riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohdassa. Niiden mukaan kyseessä on toinen itsenäinen päätös, joka on tehty alkuperäisen sakon kumoamisen jälkeen ja joka ei vaikuta tähän kumoamiseen.
- 81 Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin velvoitti komission vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan puolet kantajille aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista, välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan luettuina. Kantajien mukaan tämä velvoittaminen osoittaa, että niiden kanne menestyi, koska kumottu sakko korvattiin välttämättä ”tuomioistuimen määräämällä sakolla” todetun lainvastaisuuden vuoksi. Komission puolustama väite tarkoittaisi sitä, että kantajille määrättäisiin seuraamus kahdesti ne bis in idem -periaatteen vastaisesti.
- 82 Toiseksi 15.7.2015 annetun tuomion perusteluja tarkasteltaessa kantajat väittävät ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin totesi yksiselitteisesti, ettei komissiolla ollut oikeutta määrätä niille sakkoa vuonna 2010 eikä vuonna 2011.

- 83 Toiseksi kantajat väittävät, että käyttäessään täyttä harkintavaltaansa ja toisin kuin 14.7.1995 annettuun tuomioon CB v. komissio (T-275/94, EU:T:1995:141) johtaneessa asiassa kyseessä olleessa tilanteessa, unionin yleisellä tuomioistuimella ei ollut aikomusta ”määrätä” komission määräämän kumotun sakon vaikutuksen ”jatkumista”.
- 84 Heinäkuun 15. päivänä 2015 annetun tuomion 335 kohdassa oleva viittaus ”[ratkaisun] antamishetkellä vallitsevaan tilanteeseen” korostaa kantajien mielestä unionin yleisen tuomioistuimen vahvistaman ”tuomioistuimen määräämän sakon” riippumattomuutta ja itsenäisyyttä.
- 85 Kantajat huomauttavat lisäksi, että 15.7.2015 annetun tuomion 346 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että yli 15 000 000 euron väliaikaisen maksamisen jälkeen ”kysymys siitä, mahdollistaako niiden taloudellinen tilanne sakon maksamisen, koskee enää noin kahta kolmasosaa WDI:n vastuulle alun perin määrätystä sakosta” eli 46 550 000:ta euroa. Kantajien mukaan tämä toteamus osoittaa unionin yleisen tuomioistuimen noudattaneen periaatetta, jonka mukaan väliaikaisesti maksetut summat luetaan suoraan sen vahvistaman ”tuomioistuimen määräämän sakon” suoritukseksi, mikä sulkee pois sen, että korkoa oli alkanut kertyä takautuvasti 4.1.2011 alkaen.
- 86 Kantajien mielestä 15.7.2015 annetun tuomion 356 kohdasta ilmenee lisäksi, ettei sakon katsota erääntyvän ennen 15.7.2015. Kantajat nimittäin huomauttavat unionin yleisen tuomioistuimen muistuttaneen kyseisessä kohdassa, että niiden välitoimihakemuksen osittainen hyväksyminen ”o[n] lykänn[y]t kantajille määrätyn sakon kokonaismäärän erääntymistä siihen asti, kunnes [kyseisessä] asiassa annetaan tuomio”.
- 87 Lisäksi 17.5.2018 annetusta määräyksestä Westfälische Drahtindustrie ym. v. komissio (T-393/10 INTP, ei julkaistu, EU:T:2018:293) ilmenee, ettei unionin yleinen tuomioistuin ollut tutkinut korkoja koskevaa kysymystä 15.7.2015 antamassaan tuomiossa, mikä vahvistaa sen, ettei niitä tarvinnut maksaa riidanalaisella päätöksellä määrätyn sakon kumoamisen vuoksi.
- 88 Kolmanneksi kantajat väittivät yleisen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen vastatessaan, ettei unionin yleinen tuomioistuin ollut soveltanut reformatio in peiusta 15.7.2015 antamassaan tuomiossa. Unionin tuomioistuimen 7.7.2016 antamansa määräyksen Westfälische Drahtindustrie ja Pampus Industriebeteiligungen v. komissio (C-523/15 P, EU:C:2016:541) 42 kohdassa mainitsema sakon määrän uudelleentarkastelu on päinvastoin väistämättä niiden eduksi.
- 89 Komissio kiistää kantajien väitteet.
- 90 Tässä yhteydessä on muistutettava, että komissiolle [SEUT 101] ja [SEUT 102] artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan kuuluva valta määrätä sakkoja päätöksellään sisältää myöskin vallan vaatia viivästyskorkojen maksamista silloin, kun sakot on jätetty maksamatta päätöksessä asetetussa määräajassa (ks. analogisesti tuomio 14.7.1995, CB v. komissio, T-275/94, EU:T:1995:141, 81 kohta). Tämä päätös on SEUT 299 artiklan nojalla täytäntöönpanokelpoinen.
- 91 Riidanalaisen päätöksen 2 artiklan toisessa ja kolmannessa kohdassa säädettiin, että sakot on maksettava kolmen kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantopäivästä ja että tämän määräajan jälkeen peritään automaattisesti korkoa, jota EKP soveltaa perusrahoitusoperaatioissaan kyseisen

- päätöksen antamiskuukauden ensimmäisenä päivänä, korotettuna 3,5 prosenttiyksiköllä. Riidanalaisen päätöksen 2 artiklan neljännessä kohdassa säädettiin, että jos yritys, jolle on määrätty seuraamus, nostaa kanteen, se voi maksaa sakon asetetussa määräajassa joko asettamalla pankkitakauksen tai maksamalla sakon väliaikaisesti.
- 92 Kantajat väittivät erityisesti, ettei niillä ollut maksukykyä, jotta ne voisivat maksaa riidanalaisella päätöksellä määrätyn sakon, ja pyysivät unionin yleisessä tuomioistuimessa SEUT 278 artiklan nojalla kyseisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä.
- 93 Välitöimimääräyksessä unionin yleisen tuomioistuimen presidentti hyväksyi tämän pyynnön vain osittain. Unionin yleinen tuomioistuin nimittäin määräsi ainoastaan, että kantajien velvollisuutta asettaa komission hyväksi pankkitakaus sakkojen välittömän perimisen välttämiseksi lykätään, jos ne maksavat komissiolle 2 000 000 euroa ennen 30.6.2011 ja 300 000 euron kuukausieriä kunkin kuukauden 15. päivänä 15.7.2011 lukien toistaiseksi, mutta enintään siihen saakka, kunnes pääasiassa annetaan ratkaisu.
- 94 Pankkitakauksen asettamista koskevan velvollisuuden lykkääminen ei keskeyttänyt saatavan erääntymistä, ja sille kertyi edelleen korkoa (ks. vastaavasti määräys 15.12.1999, DSR-Senator Lines v. komissio, T-191/98 RII, EU:T:1999:332, 46 kohta).
- 95 Unionin yleinen tuomioistuin kumosi aluksi 15.7.2015 antamansa tuomion tuomiolauselman 2 kohdassa riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohdan, jossa kantajille määrättiin 46 550 000 euron sakko, ja velvoitti ne sitten tuomiolauselman 4–6 kohdassa maksamaan samansuuruisen sakon. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi nimittäin niiden tietojen perusteella, jotka asianosaiset olivat esittäneet kantajien taloudellisen tilanteen kehittymisestä riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen, etteivät kantajat voi perustellusti vaatia sakon alentamista niiden maksukyvyn puutteen vuoksi vuoden 2006 suuntaviivojen 35 kohdassa mainittuja syitä vastaavista syistä.
- 96 Kuten 17.5.2018 annetusta määräyksestä Westfälische Drahtindustrie ym. v. komissio (T-393/10 INTP, ei julkaistu, EU:T:2018:293, 14 kohta) ilmenee, kysymys sakon määrälle maksettavan viivästyskoron alkamisajankohdasta ei ollut osapuolten välisen keskustelun aiheena oikeudenkäynnin aikana, eikä sitä käsitelty nimenomaisesti myöskään 15.7.2015 annetun tuomion perusteluissa eikä tuomiolauselmassa.
- 97 Koska 15.7.2015 annetussa tuomiossa ei nimenomaisesti tarkasteltu korkoja koskevaa kysymystä, on selvítettävä, voidaanko kyseisestä tuomiosta päätellä, että unionin yleisen tuomioistuimen vahvistama sakko on oikeudellisesti erillinen komission riidanalaisessa päätöksessä määräämästä sakosta.
- 98 On muistutettava jo asetuksen N:o 1/2003 31 artiklan sanamuodosta ilmenevän, että unionin tuomioistuimelle kilpailun alalla säädetty täysi harkintavalta, jonka nojalla sillä on oikeus poistaa, alentaa tai korottaa komission määräämää sakkoa, liittyy ja rajoittuu komission alun perin määräämään sakkoon. Unionin tuomioistuinten vahvistama sakko ei siis ole uusi, komission määräämästä sakosta oikeudellisesti erillinen sakko (ks. vastaavasti tuomio 14.7.1995, CB v. komissio, T-275/94, EU:T:1995:141, 58 ja 60 kohta).
- 99 Jos unionin tuomioistuimet korvaavat komission arvioinnin omallaan ja pienentävät sakon määrää käyttäessään täyttä harkintavaltaansa, ne korvaavat komission päätöksessä alun perin vahvistetun määrän omaan arviointiinsa perustuvalla määrällä. Komission päätöstä on unionin

tuomioistuinten antaman tuomion korvaavan vaikutuksen vuoksi siis pidettävä aina unionin tuomioistuinten tekemästä arvioinnista johtuvana päätöksenä (ks. vastaavasti tuomio 14.7.1995, CB v. komissio, T-275/94, EU:T:1995:141, 60–65 ja 85–87 kohta).

- 100 Unionin yleinen tuomioistuin ensinnäkin kumosi 15.7.2015 antamallaan tuomiolla riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä vahvistettiin kantajille määrätyn sakon määrä ja toiseksi vahvisti täyttää harkintavaltaa käyttäessään tämän sakon määrän samalle tasolle.
- 101 Unionin tuomioistuin on todennut tässä yhteydessä, että vaikka unionin yleisen tuomioistuimen riidanalaisen päätöksen laillisuuden valvonnasta seurasi kyseisen päätöksen kumoaminen siltä osin kuin komissio määräsi siinä valittajille sakon, tämä seikka ei merkitse, ettei unionin yleisellä tuomioistuimella olisi ollut toimivaltaa käyttää täyttää harkintavaltaansa (määräys 7.7.2016, Westfälische Drahtindustrie ja Pampus Industriebeteiligungen v. komissio, C-523/15 P, EU:C:2016:541, 38 kohta). Unionin tuomioistuin on lisäksi todennut, että sillä, että unionin yleinen tuomioistuin on lopulta pitänyt asianmukaisena pitäytyä samansuuruisessa sakossa kuin riidanalaisessa päätöksessä asetettiin, ei ole vaikutusta täyden harkintavallan käyttämisen lainmukaisuuteen (ks. vastaavasti määräys 7.7.2016, Westfälische Drahtindustrie ja Pampus Industriebeteiligungen v. komissio, C-523/15 P, EU:C:2016:541, 40 kohta).
- 102 Se, että unionin yleinen tuomioistuin käytti 15.7.2015 antamassaan tuomiossa täyttää harkintavaltaansa vahvistaessaan sakon määrän samalle tasolle kuin komissio riidanalaisessa päätöksessä, ei siten ole esteenä edellä 98 ja 99 kohdassa mainittujen periaatteiden soveltamiselle. Näin ollen komissio katsoi käsiteltävässä asiassa perustellusti, että koska unionin yleisen tuomioistuimen vahvistama sakko ei ollut uusi sakko, se erääntyi 4.1.2011.
- 103 Kantajien esittämillä väitteillä ei kyseenalaisteta tätä arviointia.
- 104 Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin kumosi 15.7.2015 antamansa tuomion tuomiolauselman 2 kohdassa riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohdan, jossa kantajille määrättiin sakko, mikä poikkeaa 23.2.1994 annetun tuomion CB ja Europay v. komissio (T-39/92 ja T-40/92, EU:T:1994:20) tuomiolauselmasta, jossa ainoastaan vahvistettiin sakko pienemmäksi kumoamatta ensin komission alun perin määräämää sakkoa.
- 105 Edellä 99 kohdassa tarkoitetun kaltainen korvaava vaikutus on kuitenkin jo tunnustettu tuomiolauselmassa, jossa unionin yleinen tuomioistuin ensin kumosi määrän, joka emoyhtiö oli velvoitettu maksamaan yhteisvastuullisesti komission määräämästä sakosta, ja sen jälkeen vahvisti tämän määrän uudelleen täyttää harkintavaltaansa käyttäen (ks. vastaavasti tuomio 12.5.2016, Trioplast Industrier v. komissio, T-669/14, ei julkaistu, EU:T:2016:285, 15 ja 56–62 kohta).
- 106 Lisäksi on todettava, että toisin kuin kantajat väittävät, riidanalaisessa päätöksessä määrätyn sakon kumoamista ei voida perustella sillä, ettei komissiolla ollut oikeutta määrätä kantajille sakkoa vuonna 2010 eikä vuonna 2011, koska ne eivät olleet tuolloin maksukykyisiä.
- 107 Unionin yleinen tuomioistuin nimittäin totesi laillisuusvalvontansa yhteydessä ainoastaan, että komissio oli tehnyt virheitä arvioidessaan kantajien maksukykyä, mutta se ei todennut, ettei niille voitu määrätä sakkoa vuosina 2010 ja 2011. Se ei myöskään tehnyt tästä lainvastaisuudesta mitään muuta päätelmää kuin yhtäältä kumosi riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohdan ja toisaalta piti perusteltuna sitä, että se käytti täyttää harkintavaltaansa kantajien pyynnöstä. Tämä käy selvästi ilmi 15.7.2015 annetun tuomion 324 ja 332 kohdasta.

- 108 Vuonna 2015 tekemänsä kantajien maksukykyä koskevan oman tutkimuksensa yhteydessä unionin yleinen tuomioistuin totesi 15.7.2015 annetun tuomion 346 kohdassa, että välitoimimääräyksessä vahvistetun väliaikaisen maksusuunnitelman perusteella kantajat olivat jo pystyneet maksamaan yli 15 000 000 euroa vuodesta 2011 lähtien.
- 109 Toisin kuin kantajat väittävät, unionin yleinen tuomioistuin siis totesi 15.7.2015 antamassaan tuomiossa, että niillä oli tietty maksukyky vuosina 2010 ja 2011.
- 110 Päätelmät, jotka kantajat ovat tehneet siitä, että unionin yleinen tuomioistuin kumosi riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohdan, ovat siksi perusteettomia.
- 111 Toiseksi ilmaisun ”velvoitetaan” käyttämisestä 15.7.2015 annetun tuomion tuomiolauselman 4–6 kohdassa on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tuomion tuomiolausemaa on luettava siihen johtaneiden perustelujen valossa, jotka antavat tässä suhteessa välttämätöntä tukea tuomiolauselman tarkan merkityssisällön määrittämiselle (ks. tuomio 14.7.1995, CB v. komissio, T-275/94, EU:T:1995:141, 62 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 112 Kuten unionin tuomioistuin on jo todennut, 15.7.2015 annetun tuomion perusteluista ilmenee käsiteltävässä asiassa oikeudellisesti riittävällä tavalla, että unionin yleinen tuomioistuin käytti täyttä harkintavaltaansa (ks. vastaavasti määräys 7.7.2016, Westfälische Drahtindustrie ja Pampus Industriebeteiligungen v. komissio, C-523/15 P, EU:C:2016:541, 41 kohta).
- 113 Kuten edellä 99 kohdassa todettiin, unionin yleinen tuomioistuin muutti riidanalaista päätöstä taannehtivasti täyttä harkintavaltaansa käyttäessään.
- 114 Näin ollen 15.7.2015 annetun tuomion tuomiolauselmaan sisältyvälle ilmaisulle ”velvoitetaan” ei voida antaa kantajien sille antamaa merkitystä.
- 115 Kolmanneksi 15.7.2015 annetun tuomion 335, 346 ja 356 kohdasta ei voida päätellä, että unionin yleinen tuomioistuin olisi rajoittanut riidanalaiseen päätökseen tehdyn muutoksen taannehtivaa vaikutusta.
- 116 Ensinnäkin 15.7.2015 annetun tuomion 335 kohdassa olevasta viittauksesta kantajilla unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun antamishetkellä olevaan maksukykyyn on jo todettu, että unionin yleinen tuomioistuin voi täyttä harkintavaltaansa käyttäessään ottaa huomioon komission päätöksen jälkeen tapahtuneita seikkoja siten, ettei unionin yleisen tuomioistuimen määräämällä sakolla ole tästä syystä oikeudellisesti erillistä luonnetta komission määräämään sakkoon nähden (ks. vastaavasti tuomio 14.7.1995, CB v. komissio, T-275/94, EU:T:1995:141, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 117 Toiseksi 15.7.2015 annetun tuomion 346 kohdassa esitetystä arviosta, jonka mukaan kyseisenä ajankohdana maksamatta oli ”noin ka[ksi] kolmasosaa” komission määräämästä sakosta, on todettava, että unionin yleisen tuomioistuimen laskelmassaan käyttämät määrät koskivat ainoastaan sakkojen pääomaa.
- 118 Unionin yleinen tuomioistuin on kuitenkin jo katsonut, ettei tällainen arviointi ole kannanotto siihen, mistä ajankohdasta alkaen kantajien on maksettava korkoa (määräys 17.5.2018, Westfälische Drahtindustrie ym. v. komissio, T-393/10 INTP, ei julkaistu, EU:T:2018:293, 17 kohta).

- 119 Toisin kuin kantajat väittävät, tällaisella arvioinnilla ei myöskään kyseenalaisteta edellä 99 kohdassa mainittua unionin yleisen tuomioistuimen täyden harkintavallan käytön taannehtivaa vaikutusta.
- 120 Unionin yleinen tuomioistuin nimittäin totesi 15.7.2015 antamansa tuomion 346 kohdassa ainoastaan, että kantajat olivat välitoimimääräyksen täytäntöön panemiseksi maksaneet kyseiseen päivään mennessä jo yli 15 000 000 euroa, mikä vastasi noin kolmannelta vuonna 2010 määrätyn sakon määrästä (46 550 000 euroa).
- 121 Koska unionin yleinen tuomioistuin tutki kantajien maksukyvyn, se ei voinut jättää sakon väliaikaista osittaista maksamista huomiotta käyttäessään täyttä harkintavaltaansa. Pelkkä ratkaisun antamispäivänä maksamatta olevan pääoman suuruusluokan arviointi ei tarkoita sitä, että komission olisi 15.7.2015 annetun tuomion täytäntöön panemiseksi luettava väliaikaisesti maksetut määrät korkoineen väitetyn, komission määräämästä sakosta oikeudellisesti erillisen ”tuomioistuimen määräämän sakon” suoritukseksi.
- 122 Kolmanneksi myöskään 15.7.2015 annetun tuomion 356 kohdassa ei aseteta kyseenalaiseksi sitä, että unionin yleisen tuomioistuimen vahvistamalle sakon määrälle oli maksettava korkoa 4.1.2011 alkaen.
- 123 Unionin yleinen tuomioistuin nimittäin vastasi 15.7.2015 annetun tuomion 356 kohdassa ainoastaan kantajien väitteeseen, jonka mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu. Unionin yleinen tuomioistuin totesi tässä yhteydessä, että koska kantajat nostivat kanteen riidanalaisesta päätöksestä ja koska niiden välitoimihakemus hyväksyttiin osittain, niille määrätyn sakon kokonaismäärän erääntyminen lykkääntyi siihen asti, kunnes kyseisessä asiassa annetaan tuomio, toisin kuin yrityksillä, jotka eivät ole nostaneet kannetta.
- 124 Kuten edellä 92 ja 93 kohdassa todettiin, unionin yleisen tuomioistuimen presidentti nimittäin määräsi välitoimimääräyksessä ainoastaan, että kantajien velvollisuutta asettaa komission hyväksi pankkitakaus sakkojen välittömän perimisen välttämiseksi lykätään, ja vahvisti itse kantajille edullisen väliaikaisen maksusuunnitelman enintään pääasiassa annettavan tuomion julistamiseen saakka. Kuten edellä 94 kohdassa todettiin, pankkitakauksen asettamista koskevan velvollisuuden lykkääminen ei keskeyttänyt saatavan erääntymistä, ja sille kertyi edelleen viivästyskorkoa tuomioistuinmenettelyn aikana.
- 125 Neljänneksi ja viimeiseksi on todettava, että komissio velvoitettiin korvaamaan puolet kantajien oikeudenkäyntikuluista unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 3 kohdan perusteella, mikä johtuu riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohdan kumoamisesta.
- 126 Kuten edellä 104–110 kohdassa todettiin, kantajien tästä kumoamisesta tekemät päätelmät ovat kuitenkin perusteettomia.
- 127 Lisäksi on jo katsottu, että jos unionin yleinen tuomioistuin pysyttää täyttä harkintavaltaansa käyttäessään osan sakon määrästä, velvollisuus maksaa viivästyskorkoa alusta alkaen ei ole komission alun perin määräämän sakon lisäksi tuleva seuraamus, jolla loukataan kanteen nostamista koskevaa oikeutta. Sekä se, että unionin tuomioistuinten tarkistama sakko ei ole oikeudellisesti erillinen, että se, ettei kanteen nostamisella ole lykkäävää vaikutusta, ovat nimittäin esteenä sille, että komissio voisi vapauttaa sellaisen yrityksen, joka ei ole maksanut tätä sakkoa välittömästi ja jonka kanne on osittain hyväksytty, velvollisuudesta suorittaa korkoa

unionin tuomioistuinten määräämälle sakolle komission määräämän sakon erääntymisajankohdasta lukien (ks. vastaavasti tuomio 14.7.1995, CB v. komissio, T-275/94, EU:T:1995:141, 86 ja 87 kohta).

128 Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

2) Toinen, kolmas ja neljäs kanneperuste, jotka koskevat riidanalaisella päätöksellä määrätyn sakon kumoamisen seurauksia

129 Kuten edellä 74 ja 75 kohdassa todettiin, toinen, kolmas ja neljäs kanneperuste perustuvat siihen ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä esitettyyn oletukseen, että komission määräämä sakko on kumottu ja korvattu ”tuomioistuimen määräämällä sakolla”.

130 Koska tämä oletus kumottiin ensimmäisen kanneperusteen tarkastelun yhteydessä, toinen, kolmas ja neljäs kanneperuste ovat perusteettomia, ja ne on siksi hylättävä.

3) Päätelmä

131 Koska kantajien esittämät kanneperusteet ovat perusteettomia, on todettava, etteivät komissiolla SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla olevat velvollisuudet ole lainvastaisia ja ettei niitä ole etenkin laiminlyöty riittävän ilmeisellä tavalla ja että kantajien neljäs vaatimus on hylättävä, eikä muista 67 kohdassa mainituista sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun syntymisen edellytyksistä ole tarpeen lausua.

b) Perusteettoman edun saamista koskeva vaatimus

132 Kolmannessa vaatimuksessaan kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin velvoittaa komission palauttamaan WDI:lle 1 633 085,17 euroa 17.10.2019 alkaen kertyneine korkoineen komission saaman perusteettoman edun vuoksi.

133 Kantajien mukaan tämä edun saaminen johtuu kantajien tekemästä laskuvirheestä, kun WDI maksoi 17.10.2019 komissiolle 18 149 636,24 euroa ottamatta huomioon 16 400 000 eurolle 29.6.2011 ja 16.6.2015 välisenä aikana kertyneitä korkoja.

134 Komissio kiistää kantajien väitteet.

135 Kuten komissio korostaa, väitteissä, joilla kantajat pyrkivät saamaan komission tuomituksi perusteettoman edun saamisen perusteella, ainoastaan toistetaan väitteet, jotka esitettiin edellä 67–131 kohdassa jo tarkastellun ja hylätyn, komission väitettyyn lainvastaiseen toimintaan perustuvan neljännen vaatimuksen tueksi.

136 Neljännen vaatimuksen hylkäämisperusteista ilmenee, ettei komissio saanut 1 633 085,17 euron suuruista likasuoritusta.

137 Kantajien kolmas vaatimus on siten perusteeton, minkä vuoksi sekin on hylättävä.

D Kantajien ensimmäinen vaatimus, joka koskee riidanalaisen toimen kumoamista

- 138 Ensimmäisessä vaatimuksessaan kantajat vaativat kumoamaan riidanalaisen toimen, jolla komissio vaati WDI:tä maksamaan sille mielestään jäljellä olevaa saatavaa vastaavan 12 236 931,69 euron suuruisen summan arvopäivällä 31.3.2020.
- 139 Tämän vaatimuksen tueksi kantajat vetoavat edellä 78–130 kohdassa tarkasteltuihin neljään kanneperusteeseen sekä viidenteen kanneperusteeseen, joka koskee SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan rikkomista ja hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista. Viimeksi mainitussa kanneperusteessa kantajat toistavat neljän ensimmäisen kanneperusteen tueksi jo esitetyt perustelut.
- 140 Komissio katsoo, että ensimmäinen vaatimus on jätettävä tutkimatta. Riidanalaisella toimella saatetaan ainoastaan vuonna 2010 laadittu alkuperäinen veloitusilmoitus ajan tasalle. Tämä toimi ei ollut kantajiin kohdistuvan uuden saatavan peruste vaan asetuksen 2018/1046 103 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu maksukehoitus. Komission mukaan 15.7.2015 annetussa tuomiossa ei määrätä uusia sakkoja, eikä se vaikuta viivästyskorkoihin. Kyseisessä tuomiossa ainoastaan kumotaan riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ensimmäisen kohdan 8 alakohta. Kyseisen päätöksen 2 artiklan kolmas kohta, joka koskee viivästyskorkojen maksamista, on sitä vastoin pysynyt muuttumattomana ja siten täysin sovellettavissa. Komissio toteaa, että koska riidanalainen toimi on valmistelevala ja pelkästään vahvistava toimi, siitä ei voida nostaa kannetta.
- 141 Kuten edellä 128 ja 130 kohdasta ilmenee, kantajien neljä ensimmäistä kanneperustetta ovat perusteettomia, ja ne on hylättävä. Koska viides kanneperuste perustuu samoihin väitteisiin, sekin on hylättävä.
- 142 Näissä olosuhteissa kantajien ensimmäinen vaatimus on hylättävä perusteettomana, eikä komission tältä osin esittämää tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumista koskevaa oikeudenkäyntiväitettä ole tarpeen tutkia.

IV Oikeudenkäyntikulut

- 143 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne on veloitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu seitsemäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

**2) Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie
Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG ja Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co.
KG velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Julistettiin Luxemburgissa 23 päivänä marraskuuta 2023.

Allekirjoitukset

Sisällys

I	Asian tausta	2
II	Asianosaisten vaatimukset	6
III	Oikeudellinen arviointi	7
A	Kantajien vaatimus siitä, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy niiden vaatimukset yksipuolisella tuomiolla	7
B	Kanteen kohde	8
C	Kantajien toinen, kolmas ja neljäs vaatimus, jotka koskevat 15.7.2015 annetusta tuomiosta tehtäviä johtopäätöksiä	10
1.	Tutkittavaksi ottaminen ja unionin yleisen tuomioistuimen toimivalta	10
2.	Pääasia	11
a)	Komission toiminnan lainvastaisuuteen perustuva vahingonkorvausvaatimus	11
1)	Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan vaikutuksia, jotka aiheutuvat riidanalaisella päätöksellä määrätyn sakon kumoamisesta 15.7.2015 annetulla tuomiolla, ei ole otettu huomioon	13
2)	Toinen, kolmas ja neljäs kanneperuste, jotka koskevat riidanalaisella päätöksellä määrätyn sakon kumoamisen seurauksia	19
3)	Päätelmä	19
b)	Perusteettoman edun saamista koskeva vaatimus	19
D	Kantajien ensimmäinen vaatimus, joka koskee riidanalaisen toimen kumoamista	20
IV	Oikeudenkäyntikulut	20